***New York Times* bestseleris Nr. 1**

Netrukus ir dokumentinis HBO® serialas

KRIMINALINĖS DOKUMENTIKOS PERLAS.
STEPHEN KING

IŠNYKSIU TAMSOJE

IEŠKOMIAUSIO JAV SERIJINIO ŽUDIKO PĖDSAKAIS

MICHELLE McNAMARA

baltos lankos

Michelle McNamara

Išnyksiu tamsoje

Ieškomiausio JAV serijinio žudiko pėdsakais

Iš anglų kalbos vertė Aidas Jurašius

baltos lankos

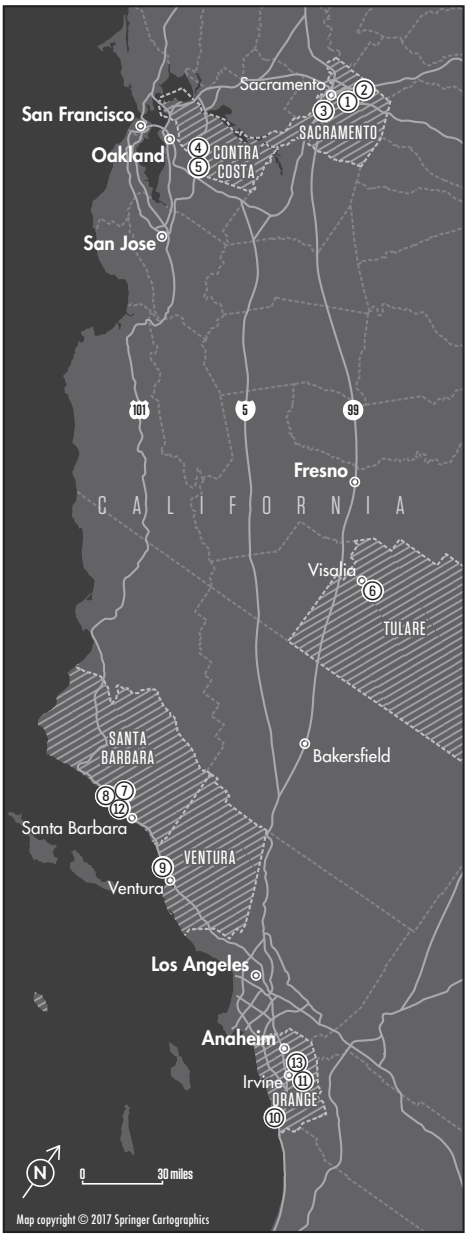

Rytų Rajono Prievartautojo užpuolimai

(1976 m. birželis – 1979 m. liepa) Šiaurės Kalifornija

Užpulta 50 moterų septyniose apygardose

① 1976 m. birželio 18 d., Rančo Kordova

23 metų moteris (šioje knygoje pavadinta Sheila) savo lovoje išprievartaujama kaukę dėvinčio įsibrovėlio. Šis nusikaltimas tapo pirmu iš daugelio, įvykdytų žmogaus, kuris vėliau spaudos ir teisėsaugos bus pramintas Rytų Rajono Prievartautoju.

② 1976 m. spalio 5 d., Sitrus Haitsas

Rytų Rajono Prievartautojas padaro penktą nusikaltimą, šį kartą jo auka tampa 30 metų namų šeimininkė Jane Carson (vardas pakeistas). Nusikaltėlis palaukia, kol jos vyras išeis į darbą, ir po kelių minučių įžengia į namus. Trimetis aukos sūnus visą tą laiką išbūna jos miegamajame.

③ 1977 m. gegužės 28 d., Pietų Sakramentas

Rytų Rajono Prievartautojas užpuola 28 metų Fioną Williams (vardas pakeistas) ir jos vyrą Phillipą: tai 22-as jam priskiriamas užpuolimas ir 7-as, kai auka tampa ir sutuoktinis.

④ 1978 m. spalio 28 d., San Ramonas

Remiantis oficialiais duomenimis, tai 40-as Rytų Rajono Prievartautojo užpuolimas: šįkart tai vėl pora – 23 metų Kathy ir jos vyras Davidas (vardai pakeisti).

⑤ 1978 m. gruodžio 9 d., Danvilis

32 metų Esther McDonald (vardas pakeistas) pažadinama naktį, surišama ir išprievartaujama; tai 43-ia Rytų Rajono Prievartautojo auka.

Knaisiotojo iš Viseilijos apiplėšimai ir apšaudymai

(1974 m. balandis – 1975 m. gruodis)

⑥ Viseilija

Galimos sąsajos su keliais įsilaužimais ir Claude'o Snellingo nužudymu.

Tikrojo Naktinio Persekiotojo siautėjimas

(1979 m. spalis – 1986 m. gegužė)

⑦ 1979 m. spalio 1 d., Goleta

Per nesėkmingą bandymą įsilaužti į namus Tikrasis Naktinis Persekiotojas užpuola porą; jai pavyksta pabėgti.

⑧ 1979 m. gruodžio 30 d., Goleta

Tikrasis Naktinis Persekiotojas nužudo daktarą Robertą Offermaną ir Alexandrią Manning.

⑨ 1980 m. kovo 13 d., Ventūra

Tikrasis Naktinis Persekiotojas nužudo Charlene ir Lymaną Smithus.

⑩ 1980 m. rugpjūčio 19 d., Deina Pointas

Tikrasis Naktinis Persekiotojas nužudo Keithą ir Patrice Harringtonus.

⑪ 1981 m. vasario 6 d., Ervainas

Tikrasis Naktinis Persekiotojas nužudo Manuelą Witthuhn.

⑫ 1981 m. liepos 27 d., Goleta

Tikrasis Naktinis Persekiotojas nužudo Cheri Domingo ir Gregory'į Sanchezą.

⑬ 1986 m. gegužės 5 d., Ervainas

Tikrasis Naktinis Persekiotojas nužudo Janelle Cruz.

Ervainas, 1981

Kai namas buvo apžiūrėtas, policininkas tarė Drew Witthuhnui:

– Jis jūsų.

Geltonos juostos buvo nuleistos, paradinės durys – uždarytos. Abejingas besidarbuojančių policininkų judesių tikslumas iki šiol nukreipė visų dėmesį nuo dėmės. O štai dabar ji badė akis. Drew brolio ir jo žmonos miegamasis buvo greta paradinių durų, tiesiai priešais virtuvę. Stovėdamas prie kriauklės Drew pasuko galvą į kairę ir virš Davido ir Manuelos lovos pamatė tamsius taškus ant baltos sienos.

Drew didžiavosi, kad nėra jautruolis. Policijos akademijoje juos mokė suvaldyti stresą ir niekada neišblykšti. Emocinis tvirtumas buvo būtina sąlyga norint baigti studijas. Bet iki penktadienio, 1981 metų vasario 6-osios, vakaro, kai jo sužadėtinės sesuo pasirodė aludėje „Rathskeller“ Hantington Biče ir gaudydama kvapą pasakė: „Drew, paskambink savo mamai“, jis nemanė, kad jam taip greitai ir taip arti namų teks pasitelkti šiuos įgūdžius – gebėjimą tylėti ir ramiai žiūrėti į priekį, kai visi kiti išpūtę akis klykia.

Davidas ir Manuela gyveno vienaukščiame 35 numeriu pažymėtame Kolambuso gatvės name Nortvude, naujame Ervaino priemiestyje. Kvartalas driekėsi ten, kur kadaise būta senosios Ervaino rančos. Pakraščiuose vis dar augo

apelsinmedžių giraitės, tvarkingomis kamienų gretomis supančios jų link besibraunantį betoną ir asfaltą; greta dunksojo pakavimo cechas ir vaisių rinkėjų bendrabutis. Apie besikeičiančio gamtovaizdžio ateitį bylojo garsai: vis retesnį traktorių riaumojimą užgožė betono maišytuvų gaudesys.

Nortvude vykstančių pokyčių skubotumą slėpė aristokratiškumo aura. Aukštų eukaliptų, vietos ūkininkų pasodintų XX amžiaus 5 dešimtmetyje ir gynusių šią vietovę nuo žvarbių vėjų iš Santa Anos pusės, buvo nutarta nekirsti, o panaudoti kitiems tikslams. Žemės supirkėjai jais atskyrė pagrindines gatves ir šitaip paslėpė jas nuo gyvenamųjų rajonų. Šeidi Holou, Davido ir Manuelos rajoną, sudarė 137 namai, statyti pagal keturis skirtingus architektūrinius projektus. Jie pasirinko projektą Nr. 6014 pavadinimu „Gluosnis“, o tai reiškė, kad name bus trys miegamieji ir bendras plotas – 1523 kvadratinės pėdos. Jie čia atsikraustė 1979 metų pabaigoje, kai namas buvo baigtas statyti.

Šis namas Drew atrodė lyg įspūdingas brandos ženklas, nors Davidas ir Manuela buvo už jį vyresni vos penkeriais metais. Visų pirma – jis buvo visiškai naujas. Nenaudotos virtuvės spintelės net spindėjo. Šaldytuvo vidus kvepėjo plastiku. Ir dar jis buvo erdvus. Drew su Davidu augo maždaug tokio pat dydžio name, bet ten glaudėsi septyni žmonės, jiems tekdavo kantriai laukti eilėje prie dušo ir baksnotis alkūnėmis prie pietų stalo. Davidas ir Manuela viename iš trijų namo miegamųjų laikė dviračius, antrame – Davido gitarą.

Drew bandė užgniaužti pavydą vyresniajam broliui, bet ne itin sėkmingai. Davidas ir Manuela, susituokę prieš penkerius metus, turėjo nuolatinį darbą. Ji buvo kreditų kontrolės specialistė Pirmajame Kalifornijos banke, jis užsiėmė pardavimais „Mercedes-Benz“ importo padalinyje. Juos vienijo vidurinės

klasės siekiai. Juodu praleisdavo daugybę laiko aptarinėdami, ar reikia iškloti plytelėmis priekinį kiemą arba kur geriausia būtų patiesti kokybiškus rytietiškus kilimus. Kolambuso gatvės 35 namas buvo tarsi neužbaigtas eskizas. Jo tuščioje erdvėje slypėjo pažadas. Drew šalia brolio jautėsi toks neprityręs ir nieko neturintis.

Po pirmo vizito Drew retai čia beužsukdavo. Bėda buvo ne tiek pavydas, kiek nesmagumo jausmas. Manuela, vienintelis vokiečių imigrantų vaikas, buvo stačiokė, ir kartais tai trikdydavo žmones. Pirmajame Kalifornijos banke ji kolegoms pasakydavo, kad jau metas apsikirpti, arba baksnodavo pirštu, kai kas nors suklysdavo. Vokiečių kalba buvo sudariusi asmeninį bendradarbių klaidų sąrašą. Manuela buvo liekna ir graži, su iškiliais skruostikauliais ir krūtų implantais; operaciją ji pasidarė po vedybų, mat buvo smulki, o Davidas, kaip ji pasakė vienai bendradarbei su šiokiu tokiu pasibjaurėjimu gūžtelėdama pečiais, rodos, mėgo dideles krūtines. Manuela naująja figūra nesipuikavo. Priešingai, labiau mėgo nešioti megztinius aukšta apykakle ir rankas laikyti sukryžiavusi ant krūtinės, tarsi pasirengusi stoti į kovą.

Drew matė, kad šie santykiai tinka broliui, kuris kartais būdavo užsidaręs ir nedrąsus, o kalbėdavo dažniausiai ne tiesiai šviesiai, bet apylankomis. Bet Drew, su jais pabendravęs, dažnai išeidavo prislėgtas, nes Manuelos gebėjimas užgauti tarsi sukeldavo trumpąjį jungimą, vos ji įžengdavo į kambarį.

1981 metų vasario pradžioje Drew iš kažkurio giminaičio sužinojo, kad Davidas negaluoja ir guli ligoninėje, bet aplankyti brolio neketino, nors juodu buvo senokai nesimatę. Pirmadienį, vasario 2 dieną, Manuela nuvežė Davidą į Santa Anos Tastino bendruomenės ligoninę, ten jam nustatė rimtą

gastroenteritą. Keletą kitų vakarų ji laikėsi tos pačios rutinos: vakarieniaudavo tėvų namuose, o paskui vykdavo į ligoninę, 320 palatą, aplankyti Davido. Kiekvieną dieną ir vakarą jie kalbėdavosi telefonu. Vėlų penktadienio rytą Davidas paskambino į banką ieškodamas Manuelos, bet bendradarbiai atsakė, kad ji neatėjo į darbą. Davidas pabandė skambinti jai į namus, bet niekas neatsiliepė, ir jis sunerimo. Po trečio pyptelėjimo visada išsijungdavo autoatsakiklis; Manuela nemokėjo pati jo nustatyti. Tada jis paskambino Manuelos motinai Ruth, ir ši sutiko nuvažiuoti į jų namus patikrinti. Kai niekas neatsakė į durų skambutį, ji atsirakino ir žengė vidun. Po kelių minučių Ronas Sharpe'as (vardas pakeistas), artimas šeimos draugas, sulaukė isteriško Ruth skambučio.

– Vos pasukęs galvą į kairę pamačiau štai taip išskėstas jos rankas ir kraują ant visos sienos, – vėliau pasakojo Sharpe'as detektyvams. – Niekaip negalėjau suprasti, kaip jis pateko ant sienos iš tos vietos, kur ji gulėjo.

Į tą kambarį jis pažvelgė tik kartą ir daugiau nebeatsigręžė.

Manuela gulėjo lovoje kniūbsčia. Ji vilkėjo rudą veliūrinį chalatą ir buvo iš dalies suvyniota į miegmaišį, kuriame kartais miegodavo užėjus šalčiams. Ant riešų ir kulkšnių buvo matyti raudonos žymės, likusios nuo virvių. Betoniniame vidiniame kieme, per dvi pėdas nuo užpakalinių stumdomųjų stiklinių durų, gulėjo didžiulis atsuktuvas. Spyna buvo atrakinta.

Devyniolikos colių įstrižainės televizorius iš namo vidaus buvo atneštas į pietvakarinį kiemo kampą ir padėtas prie aukštos medinės tvoros. Tvoros kampas buvo šiek tiek prasiskyręs, tarsi ant jo kas nors būtų nukritęs arba per stipriai užšokęs. Tyrėjai priekiniame ir užpakaliniame kieme rado batų įspaudų

su mažais apvaliais raštais, jų buvo aptikta ir rytinėje namo dalyje prie dujų skaitiklio.

Pirmoji tyrėjų pastebėta keistenybė buvo tai, kad vienintelis šviesos šaltinis miegamajame buvo vonioje deganti lempa. Jie paklausė apie tai Davido. Jis dabar buvo Manuelos tėvų namuose, kur būrys giminaičių ir draugų susirinko gedėti ir guosti vienas kito. Tyrėjai pastebėjo, kad Davidas atrodo priblokštas ir sutrikęs, iš sielvarto jam pynėsi mintys. Jo atsakymai staiga nutrūkdavo. Jis ūmai pakeisdavo temą. Klausimas dėl šviesos jį suglumino.

– O kur lempa? – paklausė jis.

Anksčiau ant stereokolonėlės prie kairiojo lovos krašto stovėjo lempa su kvadratiniu stovu ir apvaliu chrominiu gaubtu, bet dabar ji buvo dingusi. Tai pakišo policijai mintį, kad šis sunkus daiktas galėjo būti panaudotas kaip kuoka nužudant Manuelą.

Davido paklausė, ar jis žino, kodėl iš autoatsakiklio dingo juostelė. Jis papurtė galvą. Vienintelis galimas paaiškinimas, atsakė jis policininkams, kad ten buvo įrašytas žudiko balsas.

Viskas atrodė labai keista. Ypač turint omeny, kad tai nutiko Ervaine, kur nusikalstamumo lygis buvo labai mažas. Tai buvo keista ir Ervaino policijos skyriui: kai kurie jo darbuotojai net manė, kad tai inscenizacija. Dingo šiek tiek papuošalų, o televizorius buvo nutemptas į kiemą. Bet koks plėšikas palieka savo atsuktuvą? Jie ėmė spėlioti, kad galbūt Manuela žudiką pažinojo. Jos vyras visą naktį praleido ligoninėje. Ji pasikvietė pažįstamą vyriškį. Viskas baigėsi smurtu, jis ištraukė autoatsakiklio juostelę, žinodamas, kad ten įrašytas jo balsas, sulaužė stumdomųjų durų spyną ir galiausiai paliko prie jų atsuktuvą.

Bet kiti abejojo, kad Manuela pažinojo žudiką. Kitą dieną po to, kai buvo rastas lavonas, policija apklausė Davidą skyriuje. Teiravosi, ar praeityje juodu turėjo bėdų su įsibrovėliais. Kiek pagalvojęs, Davidas užsiminė, kad prieš tris ar keturis mėnesius, 1980 metų spalį arba lapkritį, jis aptiko nepaaiškinamų pėdsakų. Davidui pasirodė, kad tai sportbačių pėdsakai, ir ėjo jie nuo vienos namo sienos pusės prie kitos, o paskui į vidinį kiemą. Tyrėjai pastūmė Davidui popieriaus lapą ir paprašė juos nupiešti. Jis piešė greitai, susimąstęs ir išsekęs. Nežinojo, kad policija padarė gipsines Manuelos žudiko pėdsakų, paliktų užpuolimo naktį, kopijas. Davidas grąžino jiems popieriaus lapą. Jis buvo nupiešęs dešinės kojos sportbačio padą su mažų apskritimų raštais.

Davidui padėkojo ir leido eiti namo. Policija padėjo jo piešinį greta gipsinės kopijos. Raštai sutapo.

Patys smurtingiausi nusikaltėliai yra impulsyvūs, nemokantys planuoti, todėl pagauti juos lengva. Daugumą žmogžudysčių įvykdo asmenys, pažįstantys savo aukas, taigi, kad ir kiek stengtųsi suklaidinti policiją, jie paprastai nustatomi ir suimami. Tik visiška nusikaltėlių mažuma, galbūt 5 procentai, kelia daugiau sunkumų: tie, kurie nusikaltimus daro rūpestingai suplanavę, apimti įniršio ir nejausdami jokio sąžinės graužimo. Manuelos žudikas pagal visus požymius priklausė pastarajam tipui. Apie tai bylojo panaudotos ir paskui nurištos virvės. Žiaurios žaizdos galvoje. O kelių mėnesių laikotarpis, prabėgęs nuo pėdsakų su apskritimų raštais pasirodymo, leido daryti prielaidą, kad šis be galo budrus žmogus, vienintelis žinantis apie savo galvoje užsimezgusius kruvinus planus, išties atkaklus.

Šeštadienio, vasario 7-osios, vidurdienį visą parą rinkę įkalčius policininkai dar kartą viską nuodugniai apžiūrėjo, o paskui leido Davidui grįžti namo. Tuo metu įmonių, profesionaliai sutvarkančių nusikaltimų vietas, dar nebuvo. Durų rankenos buvo ištepliotos juodais milteliais imant pirštų atspaudus. Ant Davido ir Manuelos dvigulės lovos čiužinio, ten, kur kriminalistai iškirpo tam tikras dalis kaip įkalčius, žiojėjo skylės. Lova ir siena virš jos vis dar buvo nutaškytos krauju. Drew dirbo policininku, tad žinojo, kad pirmiausia būtina viską išvalyti, taigi pats pasisiūlė to imtis. Be to, jis jautėsi savo broliui skolingas.

Prieš dešimt metų jų tėvas Maxas Witthuhnas po kivirčo su žmona užsirakino šeimos namo kambaryje. Drew tada mokėsi aštuntoje klasėje ir tuo metu buvo šokių pamokoje. Davidui buvo aštuoniolika, jis buvo vyriausias vaikas šeimoje, ir būtent jis išlaužė duris, kai namie nugriaudėjo šūvis. Jis apsaugojo šeimą nuo ištiškusių tėvo smegenų vaizdo. Jų tėvas nusižudė likus dviem savaitėms iki Kalėdų. Ši patirtis, rodos, atėmė iš Davido pasitikėjimą savimi. Jis visada tarsi buvo kamuojamas dvejonių. Kartais jo lūpos šypsodavosi, bet akys – niekada.

O tada jis sutiko Manuelą. Ir vėl pajuto tvirtą pagrindą po kojom.

Kitapus miegamojo durų kabėjo jos vestuvinis šydas. Policija, manydama, kad tai gali būti įkaltis, paklausė apie jį Davido. Jis paaiškino, kad Manuela visada jį ten laikydavo, – tai buvo jai nebūdingo jausmingumo išraiška. Šydas tarsi leido akies kampeliu žvilgtelėti į švelniąją Manuelos pusę, apie kurią mažai kas žinojo ir jau niekada nebesužinos.

Drew sužadėtinė studijavo ir ketino tapti slaugytoja. Ji pasisiūlė jam padėti išvalyti žmogžudystės vietą. Ateityje jie susilauks dviejų sūnų ir po dvidešimt aštuonerių vedybinio gyvenimo metų galiausiai išsiskirs. Bet net prasčiausiais jų santykių laikotarpiais Drew visada prikąs liežuvį prisiminęs, kaip ji padėjo jam tą dieną; šio drąsaus ir kilnaus poelgio jis niekada nepamirš.

Jie atsinešė kelis butelius baliklio ir kibirus su vandeniu. Užsimovė geltonas gumines pirštines. Darbas buvo bjaurus, bet Drew akys liko sausos ir be jokios išraiškos. Jis bandė žiūrėti į šią patirtį kaip į galimybę pasimokyti. Darbas policijoj reikalavo būti ramiu analitiku. Turėjai likti tvirtas net tada, kai nuo žalvarinio lovos rėmo šveiti savo svainės kraują. Maždaug po trijų valandų jie buvo pašalinę smurto pėdsakus ir viską sutvarkę, kad Davidas galėtų grįžti namo.

Kai jie baigė, Drew sudėjo valymo priemonių likučius į bagažinę ir atsisėdo prie mašinos vairo. Įkišo užvedimo raktelį, bet tada sustingo ir įsitempė tarsi ketindamas čiaudėti. Jį apėmė keistas ir nevaldomas jausmas. Galbūt tai buvo nuovargis.

Jis nė neketino verkti. Tikrai ne. Netgi neįstengė prisiminti, kada pastarąjį kartą verkė. Jis ne iš tų.

Drew atsisuko ir įsižiūrėjo į Kolambuso gatvės 35 namą. Mintyse prisiminė, kaip atvažiavo čia pirmą kartą. Prisiminė, ką galvojo, kai sėdėjo mašinoje ir ruošėsi išlipti.

Brolis išties gerai susitvarkė gyvenimą.

Užgniaužta rauda prasiveržė – ši kova buvo pralaimėta. Drew prispaudė kaktą prie vairo ir pravirko. Tai nebuvo verksmas jaučiant gumulą gerklėje, o balsu pratrūkęs didžiulis sielvartas. Nesulaikomas. Apvalantis. Jo mašina atsidavė amoniaku. Kraujas iš panagių neišnyks dar ištisas dienas.

Galiausiai jis liepė sau susiimti. Drew turėjo daikčiuką, kurį privalėjo atiduoti kriminalistams. Tai, ką rado po lova. Ir ką jie pražiopsojo.

Tai buvo Manuelos kaukolės skeveldra.

Šeštadienio vakarą Ervaino policijos tyrėjai Ronas Veachas ir Paulas Jessupas, toliau renkantys informaciją iš Manuelos artimųjų, paskambino į jos tėvų namo Lomos gatvėje, Grintri kvartale, paradines duris. Juos pasitiko velionės tėvas Horstas Rohrbeckas. Išvakarėse, iškart, kai Davido ir Manuelos namas buvo užtvertas juosta ir paskelbtas nusikaltimo vieta, Horstas ir jo žmona Ruth buvo nuvežti į policijos skyrių ir atskirai vienas po kito apklausti jaunesniųjų pareigūnų. Dabar buvo pirmas kartas, kai Jessupas ir Veachas – pastarasis buvo paskirtas vyriausiuoju šios bylos detektyvu – susitiko su Rohrbeckais. Dvidešimt Jungtinėse Amerikos Valstijose praleistų metų nesušvelnino vokiško Horsto būdo. Jis buvo vienas iš autoserviso bendraturčių ir sklido kalbos, kad naudodamasis vienu veržliarakčiu gebėjo išardyti dalimis mersedesą.

Manuela buvo vienintelis Rohrbeckų vaikas. Ji nuolat kartu su jais vakarieniaudavo. Jos asmeniniame kalendoriuke sausio mėnesį buvo pažymėtos tik dvi datos – tėvų gimtadieniai. *Mama. Tėtis.*

– Kažkas ją nužudė, – pasakė Horstas per pirmą apklausą policijoje. – Aš nudėsiu tą tipą.

Horstas stovėjo tarpduryje su brendžio taure rankoje. Veachas ir Jessupas įžengė į namo vidų. Svetainėje buvo susirinkę pusė tuzino priblokštų šeimos draugų ir giminaičių. Kai tyrėjai prisistatė, akmeninis Horsto veidas persimainė ir jis pratrūko. Jis nebuvo aukštas, bet apimtas įniršio tarytum pasidarė dvigubai

didesnis. Laužyta anglų kalba rėkė apie savo pasišlykštėjimą policijos skyriumi ir kad jie privalo kur kas daugiau dirbti. Po keturių minučių tirados Veachas ir Jessupas suprato, kad jiems ilgiau čia būti nėra reikalo. Horstas buvo palaužtas ir troško kivirčo. Jo pyktis buvo tarsi bombos sprogimas. Neliko nieko kito, tik palikti vizitines korteles ant prieškambario stalo ir nešdintis.

Horsto kančios buvo susipynusios su tam tikru apgailestavimu. Rohrbeckai augino didžiulį kariškai dresuotą vokiečių aviganį vardu Oposumas. Horstas pasiūlė Manuelai pasiimti jį į savo namus dėl saugumo, kol Davidas guli ligoninėje, bet ji atsisakė. Buvo neįmanoma mintyse neatsukti visko atgal, beliko įsivaizduoti, kaip Oposumas, prašiepęs snukį su tyškančiomis iš nasrų seilėmis, metasi ant spyną rakinančio įsilaužėlio ir jį išgąsdina.

Manuelos laidotuvės vyko trečiadienį, vasario 11 dieną, Sadlbako bažnyčioje Tastine. Drew pastebėjo, kad pareigūnai kitoje gatvės pusėje kažką fotografuoja. Po visko jis su Davidu grįžo į Kolambuso gatvės 35 namą. Broliai šnekučiavosi svetainėje iki vėlyvos nakties. Davidas gerokai išgėrė.

– Jie mano, kad aš ją nužudžiau, – staiga tarė jis, turėdamas galvoje policiją.

Jo veido išraiška buvo neįskaitoma. Drew pasiruošė klausytis išpažinties. Jis netikėjo, kad Davidas būtų fiziškai pajėgus nužudyti Manuelą; klausimas buvo tik tas, ar jis ko nors nepasamdė. Drew pajuto viduje nubundant policininko budrumą. Priešais sėdinčio brolio vaizdas susitraukė iki adatos skylutės dydžio. Jis suprato, kad turi tik vieną progą.

– O tu tai padarei? – paklausė.

Davidas, visada šiek tiek drovokas, dabar dėl suprantamų priežasčių drebėjo. Jį užgulė išgyvenusiojo kaltė. Jis gimė su

angele širdyje; jei kas nors ir turėjo mirti, tai jis. Sielvarto apimti Manuelos tėvai ieškojo, ką galėtų apkaltinti. Jų žvilgsniai vis labiau priminė smūgius. Bet dabar, išgirdęs Drew klausimą, Davidas pasišiaušė ir užtikrintai atsakė:

– Ne, aš nenužudžiau savo žmonos, Drew.

Drew giliai atsiduso – rodos, pirmą kartą nuo tada, kai išgirdo žinią apie Manuelos nužudymą. Jam reikėjo, kad Davidas šitai pasakytų. Žiūrėdamas broliui į akis, nukamuotas, bet žėrinčias ryžtu, jis suprato, kad Davidas sako tiesą.

Jis ne vienintelis tikėjo, kad Davidas nekaltas. Kriminalistas Jimas White'as iš Orindžo apygardos šerifo departamento padėjo apžiūrėti nusikaltimo vietą. Geri kriminalistai yra lyg gyvi skaitytuvai: jie įžengia į sujauktus nepažįstamus kambarius, pastebi ten svarbius pėdsakus ir įkalčius, atsiribodami nuo visa kita. Jie dirba jausdami spaudimą. Apžiūrint nusikaltimo vietą labai svarbus laiko veiksnys, įkalčiai bet kada gali būti sunaikinti. Kiekvienas įeinantis žmogus gali pakenkti. Kriminalistai ateidami atsineša priemonių, skirtų rinkti ir išsaugoti: popierinių maišelių, antspaudų, matavimo rulečių, tamponų, mažų popierinių pakuočių, gipso. Manuelos nužudymo vietoje White'as dirbo išvien su tyrėju Veachu, kuris nurodė, kokius būtent įkalčius rinkti. Taigi jis surinko purvo gabaliukus, rastus prie lovos. Tamponu nuvalė praskiestą kraujo dėmę tualete. Kartu su Veachu stebėjo, kaip atvertė Manuelos kūną. Jie pamatė didžiulę žaizdą galvoje, virvių žymes ir mėlynę ant dešinės rankos. Dar ant jos sėdmenų buvo matyti kažkokia dėmė – koroneris vėliau nustatė, kad greičiausiai tai smūgio kumščiu pėdsakas.

Toliau kriminalistų darbas vyksta laboratorijoje, ten jie analizuoja surinktus įkalčius. White'as sulygino rudą žudiko

palikto atsuktuvo dažų spalvą su populiariausiais tokio pobūdžio gaminiais ir padarė išvadą, kad ji labiausiai atitinka tą rudos atspalvį, kurį savo gamyboje naudojo bendrovė „Behr“. Paprastai darbas laboratorijoje ir baigiasi. Kriminalistai nėra tyrėjai. Jie nevykdo apklausų ir nekuria įvykių versijų. Bet White'o padėtis buvo išskirtinė. Atskiri Orindžo apygardos policijos skyriai tirdavo nusikaltimus savo jurisdikcijose, bet daugelis jų naudojosi šerifo departamento kriminalistikos laboratorija. Taigi Manuelos žmogžudystės tyrėjai žinojo tik tai, kas nutiko Ervaine, o White'as dirbdavo nusikaltimų vietose visoje apygardoje nuo Santa Anos iki San Klementės.

Ervaino policijai Manuelos Witthuhn nužudymas buvo retas nutikimas.

O Jimas White'as su tokiais nusikaltimais jau buvo susidūręs.